

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Hercíkovou ve věci

žalobce: **nezl.** [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený zákonným zástupcem [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou Mgr. Zuzanou Candigliotou
sídlem Burešova 615/6, 602 00 Brno

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo zdravotnictví**, IČO 00024341
sídlem Palackého nám. 375/4, 128 01 Praha 2

o zaplacení 4 000 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba o zaplacení 4 000 000 Kč s příslušenstvím se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 900 Kč do ří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 22. 3. 2017 domáhá na žalované zaplacení shora uvedené částky jakožto náhrady nemajetkové újmy, způsobené žalobci v důsledku povinného očkování. Dne 28. 5. 2015 byla po předchozím vyšetření MUDr. Janem Kulhánkem žalobci ve věku 4 měsíců aplikována druhá dávka očkovací látky Infanrix Hexa (dále jen „hexavakcína“), matka žalobce si však již den po vakcinaci všimla nepatrné změny v hybnosti oka žalobce, po týdnu již žalobce ochrнул na polovinu tváře, vzhledem k tomu, že si toho matka

žalobce všimla v pátek odpoledne, se žalobcem navštívila praktického lékaře až v pondělí. Žalobci byla následně diagnostikována levostranná paréza lícního nervu těžkého stupně, po vyloučení infekčních příčin byla diagnóza označena jako komplikace po imunizace a věc byla MUDr. Jirsenkou, vedoucí očkovačím centra při Klinice dětských infekčních nemocí FN Brno, nahlášena na Státní ústav pro kontrolu léčiv, rovněž bylo pozastaveno další očkování žalobce. Žalobce v průběhu další doby absolvoval řadu konvenčních i alternativních metod léčby, přes veškerou péči se však ochrnutí levé části obličeje nezlepšilo a zlepšení očekávat dle všeho nelze. Do budoucna tedy hrozí problémy s řečí žalobce, ochabnutí tváře, nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobce do současné doby již vytrpěl řadu nepříjemných zákroků a výkonů. Léčba žalobce je rovněž spojena s výdaji jeho rodičů, kteří pravidelně dojíždějí do zdravotnických zařízení do Brna, doplácet na léčbu žalobce, tito jsou nadto omezeni ve výkonu pracovní činnosti, neboť péče o žalobce je časově náročná. Výše popsaná újma na zdraví pak byla žalobci způsobena pravidelným očkováním, které je dle zákona a navazujících prováděcích předpisů povinné. Vzhledem k tomu, že současná právní úprava nikterak nepřevzala odpovědnost provozovatele zdravotních služeb za způsobenou škodu, jak tomu bylo v zákoně č. 10/1964 Sb., občanského zákoníku, je dle názoru žalobce nutné odpovědnost státu dovozovat z usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), a to jako porušení práva na ochranu zdraví, když člověk, jehož právo na zdraví bylo dotčeno, má právo se domáhat odstranění následků, analogicky odčinění vzniklé nemajetkové újmy. Žalobce se dále domnívá, že odpovědnost státu je rovněž založena na základě odpovědnosti za provoz zvláště nebezpečný, když je nepochybné, že systém povinného očkování je zdrojem zvýšeného nebezpečí, za které je odpovědný stát, neboť tento systém nařídil. Konečně žalobce navrhuje zvážit, zda není na místě aplikovat zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím (dále jen „ZoOZŠ“). Vzhledem ke shora uvedeným, skutečnostem žalobce požaduje finanční odškodnění ve výši 4 000 000 Kč, neboť takovou považuje za přiměřenou s ohledem na to, že žalobce je trvale vážně poškozen na svém zdraví jak z hlediska funkčního, tak estetického. Žalobce svůj nárok uplatnil u žalované dopisem ze dne 2. 6. 2016.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 6. 10. 2017 potvrdila, že žalobce u ní žalovaný nárok uplatnil dopisem ze dne 2. 6. 2016, tato jej projednala a dospěla k závěru, že v posuzované věci není žádným právním přepisem založena odpovědnost státu za škodu způsobenou povinným očkováním, žádost žalobce byla následně posouzena v souladu se ZoOZŠ, přičemž však v takovém případě je odpovědnost státu rovněž vyloučena, neboť samotné očkování je prováděno osobami soukromého práva, kterým ze zákona nebyl svěřen výkon státní správy. Žalovaná rovněž v návaznosti na stanovisko České vakcinologické společnosti ČLS JEP konstatovala, že objektivně není doložena skutečnost, že k poškození žalobce došlo v důsledku vakcinace, příčinná souvislost je lékaři dovozována pouze z časové následnosti. Žalovaná si dále vyžádala závěr Státního ústavu pro kontrolu léčiv, který uvedl, že se v daném případě jedná o jediný nahlášený případ takového nežádoucího účinku, kdy jde však pouze o podezření, nebyla prokázána kauzální souvislost. Žalovaná poukázala na skutečnost, že k újmě na zdraví mohlo dojít i jiným způsobem, např. v důsledku pochybení provozovatele zdravotnických služeb či v důsledku vady očkovačím látky. S ohledem na uvedené závěry žalovaná navrhla žalobu v celém rozsahu zamítnout.

Z očkovačím průkazu žalobce je zřejmé, že tento byl MUDr. Janem Kulhánkem dne 20. 4. 2015 očkovan vakcínou označenou „hexa“, dále dne 14. 5. 2015 vakcínou označenou „prevenar“, dále dne 28. 5. 2015 vakcínou označenou „hexa“ a MUDr. Zlatavou Jirsenskou dne 1. 3. 2016 vakcínou označenou „hib vaccine“. Ze zprávy o ambulantním vyšetření z FN Brno, Ambulance Kliniky dětské neurologie, ze dne 15. 6. 2015, vyplývá, že žalobce byl dne 9. 6. 2015 přijat pro levostrannou parézu lícního nervu těžkého stupně, hospitalizován byl do 15. 6. 2015. Ze závěrečné zprávy FN Brno, Kliniky dětských infekčních nemocí, ze dne 15. 6. 2015 vyplývá, že

žalobce však další hospitalizaci odmítl, žalobce byl tedy propuštěn k dalšímu sledování v místě bydliště. Matka žalobce rovněž uvedla, že žalobce měl 28. 5. 2015 teplotu 37,4, nyní má rýmu, dále že od 29. 5. 2015 si matka žalobce všimá nedovírání levého víčka, lékaře však navštívila až včera, tj. 14. 6. 2015. Lékařem byla dále doporučena další vyšetření. V lékařské zprávě MUDr. Milana Vacušky ze dne 19. 6. 2015 je uvedeno, že objevení parézy je v časové koincidenci s druhou dávkou hexavakcíny. Závěr rovněž zopakován ve zprávě o ambulantním vyšetření FN Brno, ambulance dětské oční kliniky, ze dne 1. 7. 2015 je v nálezů uvedeno „paréza (po očkování). Ve zprávě o ambulantním šetření FN Brno, dětského rehabilitačního oddělení, ze dne 9. 7. 2015 je konstatováno, že stav žalobce zůstává stejný, doporučen postup tejpováním a magnetoterapií. Ve zprávě o ambulantním vyšetření FN Brno, oddělení dětské oční kliniky, je opět zmínka o nálezů po očkování, doporučena další medikace. Ze zprávy o ambulantním vyšetření FN Brno, dětského rehabilitačního oddělení, ze dne 24. 7. 2015 vyplývá mírné zlepšení zdravotního stavu žalobce, další medikace rovněž doporučena ve zprávě o ambulantním léčení, FN Brno, ambulance dětské oční kliniky, ze dne 29. 7. 2015 a zprávě o ambulantním léčení FN Brno, dětského rehabilitačního oddělení, ze dne 7. 8. 2015. Následuje lékařská zpráva MUDr. Milana Vacušky, dětského neurologa, který uvedl, že stále trvá těžká paréza jakožto komplikace druhé dávky hexa vakcíny. Ze zprávy o ambulantním vyšetření z FN Brno, dětského rehabilitačního oddělení ze dne 17. 8. 2015 je zjevné, že problémy žalobce přetrvávají, nález zůstává výraznější v dolní větvi nervu, lékař doporučuje další způsob léčby, stav žalobce rovněž shrnut ve zprávě o ambulantním léčení FN Brno, ambulanci dětské oční kliniky, ze dne 27. 8. 2015, dále zprávě o ambulantním vyšetření FN Brno, dětském rehabilitačním oddělení, ze dne 7. 9. 2015 a zprávě o ambulantním vyšetření FN Brno, dětském rehabilitačním oddělení, ze dne 2. 10. 2015. Ze zprávy o ambulantním vyšetření FN Brno, dětské oční kliniky, ze dne 27. 10. 2015 vyplývá mírné zhoršení parézy žalobce v důsledku onemocnění a rýmy. V lékařské zprávě MUDr. Milana Vacušky, dětského neurologa, ze dne 23. 10. 2015, je uveden závěr, že paréza je postvakcinační, o dalším očkování má rozhodnout MUDr. Zlatava Jirsenská. Ve zprávě o ambulantním léčení FN Brno, ambulanci kliniky dětských infekčních nemocí, ze dne 19. 11. 2015 je konstatováno, že stav žalobce je prakticky stacionární, tedy nález je stejný jako v 6/2015. Lékařkou nebylo další očkování zatím doporučeno. Následuje lékařská zpráva z FN Brno, Ústav klinické imunologie a alergologie, ze dne 18. 1. 2016, kde je na základě subjektivního sdělení matky žalobce uvedeno, že v návaznosti na první vakcinaci (hexa vakcína – 20. 4. 2015) měl žalobce zarudnuté a oteklé stehno, asi hodinu masivně brečel, problémy během 2-3 hodin odezněly. Druhá dávka (prevenar – 15. 5. 2015) byla bez jakékoliv reakce. Po další dávce (hexa vakcína – 28. 5. 2015) si matka všimla, že žalobce nedovírá levé oko. Týden byl žalobce nepřírozeně klidný, v sobotu měl žalobce horečku 38,5, v neděli vodnatý průjem s příměsí krve, který dle matky žalobce trval týden. Na základě uvedených skutečností je v lékařské zprávě uveden závěr, že se u žalobce jedná o patologickou reakci na vakcinaci. Zdravotní stav žalobce dále popsán ve zprávě o ambulantním vyšetření FN Brno, kliniky dětských infekčních nemocí, ze dne 1. 3. 2016 a zprávě FN Brno, Ústavu klinické imunologie a alergologie, ze dne 24. 2. 2016. V lékařské zprávě MUDr. Milana Vacušky ze dne 18. 3. 2016 je uvedeno, že přes veškerou medikaci a rehabilitační péči se stav žalobce nezlepšil, jde o postižení postvakcinační (hexa vakcína). Ze zprávy české vakcinologické společnosti ze dne 14. 9. 2016 bylo zjištěno, že příčina obrny lícního nervu je neznámá. Rizikovými faktory je diabetes a probíhající infekce horních cest dýchacích. Nejpravděpodobnějším vysvětlením je otok nervu po virové infekci Komplice po očkování vakcínou Infanrix hexa v podobě obrny lícního nervu není v SPOC explicitně uvedena. Příčinná souvislost mezi očkováním vakcínou Infanrix hexa a obrnou lícního nervu je naprosto nepravděpodobná a prakticky je možno ji téměř vyloučit. Z podání ze dne 21. 9. 2017 Státního ústavu pro kontrolu léčiv, které bylo adresováno Ministerstvu zdravotnictví, bylo zjištěno, že do CDNÚ SÚKL bylo přijato jedno hlášení podezření na nežádoucí účinek u pacienta s iniciály JD narozeného dne 17. 1. 2015 po očkování léčivým přípravkem Infanrix hexa dne 28. 5. 2015. LP Prevenar ani Prevenar13 není v hlášení zmíněn. LP Prevenar v roce 2015 nebyl na trhu a

k očkování kojenců se používá LP Prevenar13. Jde o jediný případ parézy nervus facialis po podání LP Infax hexa, který SÚKL kdy přijala. V článku nazvaném „Vliv farmaceutických společností, očkování a reklama“, jejímž autorem je právní zástupkyně žalobce, je kromě jiného uvedeno, že Roman Prymula je dlouhodobým poradcem a členem poradních výborů společnosti GSK, od které dlouhodobě přijímá odměny za poradenství a jiné finanční náhrady. Také pravidelně provádí výzkum, který tato společnost financuje. Z odborného vyjádření MUDr. Milana Vacušky dětského neurologa ze dne 18. 3. 2019 bylo zjištěno, že žalobce trpí levostrannou parézou lícního nervu těžkého stupně. Dle MUDr. Vacušky je vysoce pravděpodobná souvislost s podaným očkováním Hexavakcinou, očkování koreluje se vznikem potíží. Dle MUDr. Vacušky Česká vakcinologická společnost není registrovaným poskytovatelem zdravotních služeb, neprováděla odborná vyšetření žalobce, její vyjádření, dle kterého příčinná souvislost mezi očkováním vakcínou Infanrix Hexa a obrnou lícního nervu je naprosto nepravděpodobná a je možné ji prakticky vyloučit, neodpovídá po odborné stránce současnému medicínskému poznání.

Podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, v platném znění (dále jen „ZoOVZ“), fyzická osoba, která má na území České republiky trvalý pobyt, cizinec, jemuž byl povolen trvalý pobyt, cizinec, který je oprávněn k trvalému pobytu na území České republiky, a dále cizinec, jemuž byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na dobu delší než 90 dnů nebo je oprávněn na území České republiky pobývat po dobu delší než 90 dnů, jsou povinni podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkování. Pravidelná očkování se provádějí k zamezení vzniku a šíření v kolektivech a život ohrožujících infekčních onemocnění, s ohledem na doporučení Světové zdravotnické organizace a Evropského střediska pro kontrolu nemocí. Prováděcím právním předpisem stanovené fyzické osoby a fyzické osoby, které mají být zařazeny na pracoviště s vyšším rizikem vzniku infekčních onemocnění, jsou povinny podrobit se ve stanoveném rozsahu stanovenému druhu zvláštního očkování. Dle odst. 2 tamtéž je před provedením pravidelného a zvláštního očkování fyzická osoba povinna podrobit se v případech upravených prováděcím právním předpisem vyšetření stavu imunity (odolnosti). Pravidelné a zvláštní očkování se neprovede při zjištění imunity vůči infekci nebo zjištění zdravotního stavu, který brání podání očkovací látky (trvalá kontraindikace). O těchto skutečnostech poskytovatel zdravotních služeb vystaví fyzické osobě potvrzení a důvod upuštění od očkování zapíše do zdravotnické dokumentace.

Podle ust. § 3 ZoOZŠ stát odpovídá za škodu, kterou způsobily a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, c) orgány územních samosprávních celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona.

Podle § 13 odst. 1 ZoOZŠ bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona tž přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Prvně zdejší soud konstatuje, že ústavnost právní úpravy povinného očkování již byla před Ústavním soudem řešena (srov. náleží ÚS spis. zn. Pl. ÚS 19/14 ze dne 27. 1. 2015), když tento dospěl k závěru, že stávající právní úprava, tedy v posuzovaném případě zakotvení institutu povinného očkování zákonodárcem, je v souladu s mezinárodními prameny zaměřena na požadavek uskutečnění programů veřejného zdraví včetně dětské imunizace, a to za účelem minimalizace šíření infekčních nemocí v zájmu ochrany veřejného zdraví. Konflikt zájmu na ochraně veřejného zdraví na jedné straně a základních práv a svobod očkování jedince, konkrétně práva na ochranu soukromého života, soukromí, nedotknutelnosti a zdraví na straně druhé, jež jsou zaručeny ústavním pořádkem České republiky, je pak doprovázen takovými zákonnými zárukami, aby byly očkovací zákroky vyloučeny v případě, že nejsou dány podmínky pro jejich provedení. Takovou minimální zárukou je pak např. ust. § 46 odst. 2, 3 ZoOVZ, které upravuje povinnost očkování fyzické osoby podrobit se vyšetření stavu imunity, ve výjimečných

případech a za stanovených podmínek tedy nelze povinné očkování po některých subjektech vynuocovat.

Dle shora citovaného zákona jsou to poskytovatelé zdravotních služeb, kteří jsou povinni zajistit a provést pravidelná a povinná očkování v rozsahu upraveném prováděcím právním předpisem nebo mezinárodní smlouvou, kterou je Česká republika vázána. Poskytovatelé zdravotních služeb však přesto nejsou vykonavatelem státní správy, která by jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, tito tedy nejsou orgánem státu ve smyslu ust. § 45 a 78 ZoOVZ. Určité řešení v takovém případě poskytoval zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, který přímo ve svém ustanovení § 421a zakotvoval odpovědnost poskytovatelů zdravotních služeb za škodu způsobenou okolnostmi, které měli původ v povaze přístroje nebo jiné věci. Taková právní úprava však do současné doby platného právního řádu přejata nebyla.

V současné době však ve své podstatě absentuje jakákoliv právní úprava, která by vymezovala odpovědnost státu za újmu na zdraví způsobenou povinným očkováním. Základním východiskem pro náhradu škody způsobené výkonem veřejné moci je pouze ZoOZŠ, který zakládá odpovědnost státu za škodu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, pokud k těmto došlo při výkonu státní správy, a to státními orgány, úředními osobami nebo orgány územně samosprávných celků v přenesené působnosti. Cit. zákon tedy sice upravuje případy, kdy je činnost státu vykonávána i jinými než státními orgány, souhrnně nazvanými úřední osoby, nicméně poskytovatelé zdravotních služeb takovými osobami ze zásady s ohledem na shora uvedené nejsou, když tyto v dané situaci vystupují jako osoby soukromého práva, neboť jim nebyl nikterak svěřen výkon státní správy v souvislosti s aplikací očkovací látky. Vzhledem k uvedenému tedy nejsou splněny základní podmínky pro odpovědnost státu za vzniklou nemajetkovou újmu dle uvedeného ZoOZŠ.

Soud dále konstatuje, že žalobce ve své žalobě upozorňuje zejména na absenci právní úpravy v dané oblasti, kdy však úkolem obecných soudů není vyplňovat vědomé mezery v zákoně, což konstatoval takto Ústavní soud ČR ve svém nálezu spis. zn. III. ÚS 2246/13, kde uvedl, že „(...) *Hranicí mezi tvorbou práva a (ještě) dotvářením práva je kritérium, zda bezdůvodná diferenciací mezi komparovanými skutkovými podstatami je vědomým rozhodnutím zákonodárce či nikoli. Soudce zásadně není oprávněn vyplnit vědomou mezeru v zákoně. Pokud je hodnotově nekoherentní úprava zákonodárcem skutečně chtěná, je tím posílen demokratický princip a princip dělby moci, když tvorba práva přísluší primárně demokraticky zvolenému zákonodárci, nikoli soudci.*“ Úkolem soudu může být toliko dotváření práva cestou „analogie legis“, kdy tento pouze domýšlí existující právní řád např. uplatněním argumentů „a contrario“ či „a simile“, nemůže však jít o tvorbu práva, kdy soud vybočuje z platného práva a stává se zákonodárcem. Přestože se tedy Ústavní soud ČR v již shora citovaném nálezu vyslovil, že by zákonodárce měl uvažovat nad přijetím právní úpravy odpovědnosti státu za škodu způsobenou jednotlivci očkováním, má zdejší soud za to, že není úkolem obecných soudů takovou legislativní mezeru vyplňovat.

Ve světle všech výše uvedených skutečností zdejší soud uzavřel, že v dané věci není nikterak dána odpovědnost státu za nemajetkovou újmu, tedy pasivní legitimace žalované, soud se tedy dále ani nezabýval existencí příčinné souvislosti mezi aplikací látky povinného očkování a vzniklou nemajetkovou újmou.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud zamítl veškeré další návrhy na doplnění dokazování z důvodu jejich nadbytnosti.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., podle kterého účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci měla žalovaná, soud proto rozhodl, že žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady řízení, výše nákladů je tvořena paušální náhradou hotových výdajů podle § 151 odst. 3 o. s. ř. za 3 úkony

(vyjádření k žalobě, 2x účast na jednání u soudu á 300 Kč). Celková výše tak činní 900 Kč podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Odvolání proti tomuto rozsudku leze podat k Městskému soudu v Praze do patnácti dnů od jeho doručení prostřednictvím Obvodního soudu Praha 2 ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalobkyně dobrovolně, co je jí uloženo tímto rozsudkem, může žalovaná podat návrh na výkon soudního rozhodnutí nebo exekuci.

Praha 19. března 2019

JUDr. Jana Hercíková, v. r.
Samosoudkyně